

[Glensgård.]

at det radikale venstre fremsatte et forslag med hensyn til nogenlunde de samme problemer, men kun på sygehusområdet. Men den dej var så overgæret, at den eksploderede, inden den nåede udvalgsarbejdet.

Henning Philipsen (SF):

Nu kunne det jo være en meget morsom fritidssyssel for hr. Ninn-Hansen og mig, om vi gav os til at diskutere spørgsmålet om at holde sammen på tropperne i vores respektive partier. Det kunne vi få megen morskab ud af. Det skal jeg afholde mig fra på dette tidspunkt. Foreløbig ser det ud til, at det i hvert fald ikke er vores tropper, der er faldet fra hinanden.

Lad mig så sige yderligere, at jeg mener, at hr. Ninn-Hansen argumenterede over for mig på den måde, at her var det et spørgsmål om frihed eller tvang. Ja men jeg opfatter altså det i dette forslag, som hr. Ninn-Hansen beskriver som frihed, som værende anarki. Det er det, man efter min mening ville opnå på arbejdsmarkedet, hvis dette forslag blev vedtaget. Så ville man bevæge sig over i anarkiet. Til gengæld beskæftiger hr. Ninn-Hansen sig efter min opfattelse ikke så meget med den tvang, som for så vidt ligger i dette forslag, nemlig tvangen over for organisationerne, over for organisationernes ret til at slutte de overenskomster, som de kan blive enige med deres modstående arbejdsgiverorganisationer om. Der skilles vores veje. Jeg synes bare, at der ikke skal være nogen tvivl om det. Jeg mener, at dér, hvor hr. Ninn-Hansen taler om frihed, dér forstå jeg det som værende anarki. Hr. Ninn-Hansen er efter min opfattelse ikke villig til at give de lovlige organisationer, vi har i dette samfund, friheden til at indgå de overenskomster, som de måtte kunne blive enige med deres modstående arbejdsgiverorganisationer om. Det er dér, vore veje skilles. Jeg synes bare lige, også det skulle skæres helt ud i pap.

Ninn-Hansen (KF):

Hr. Henning Philipsen er et alt for beskedent menneske. Når jeg taler om at holde sammen på tropperne, så tænker jeg da ikke på SF, det kommer ikke mig ved. Nej, det er venstrefløjen her i Danmark, hvor SF jo gør alle forsøg på at blive de førende, og det

skal de være velkommen til. Det var kun det, jeg talte om.

Så vil jeg gerne sige, at jeg helt igennem vil fastholde, at dette drejer sig om frihed kontra tvang. Det kan ikke hjælpe noget, at arbejdsministeren begynder at sige: det, der er frihed for den ene, kan blive ufrihed for de andre. Hvad mener arbejdsministeren egentlig med den udtalelse? Har kristeligt folkeparti og det konservative folkeparti på noget tidspunkt foreslået, at retten til at organisere sig skal fjernes eller være mindre? Vi har fastholdt helt igennem, at organisationsretten skal være der.

Derfor vil jeg gerne spørge arbejdsministeren, hvad arbejdsministeren mener med dette, når det er klart udtrykt igennem dette lovforslag, at det, vi vil forhindre, er, at man skal kunne tvinge nogen ind i en faglig organisation. Det er spørgsmålet om at have frihed til at gå ind i den eller holde sig udenfor, og det er ikke noget, der på nogen måde rammer andre. Og når det er denne helt igennem klare problemstilling, så må man selvfølgelig undre sig over, at der er så relativt få af de ikke-socialistiske partier, der kan anerkende, at denne problemstilling også skal fastlægges igennem en lovgivning.

Jeg er selvfølgelig hr. Glensgård taknemlig, fordi han vil belære mig om, hvilke forskelle der er på lovforslag og forslag til beslutning. Det siger jeg tak for. Når jeg tænker på fremskridtspartiets øvrige lovforslag herinde, så er det jo interessant at høre de betæneligheder, hr. Glensgård har ved udformningen af det lovforslag her, der drejer sig om ganske enkle og klare spørgsmål, nemlig at forhindre, at nogen kan tvinges ind i en organisation. Hvad organisationerne træffer af aftaler, det må de om, men de skal altid støde på den mur, at de ikke kan tvinge nogen til at efterkomme et krav fra dem om på grundlag af en sådan aftale at være medlem af en bestemt organisation.

Til fru Nathalie Lind blot dette: der var ligesom lidt forundring over, at jeg havde sagt, at fremskridtspartiet og venstre tog hinanden i hånden i disse sager. Ja men det var i og for sig blot at fastslå en kendsgerning. Man fulgtes ad for 14 dage siden, hvad jeg måske har vanskeligt ved at forstå at venstre kunne gøre. Man gør det også i dag i den fælles afvisning. Men det er da ikke noget, jeg skal indvende noget imod. Det